

Trådar

Jag öppnade ögonen för att se den skrämmande svärtan som omger mig på alla sidor. Min kropp darrade av rädsla. Jag vände ögonen i beckmörkret för att försöka se något. Det är något runt min handled. Jag kände på, det är en tjock tråd. Jag försökte dra i tråden men den satt ordentligt fast. Jag tog tag i tråden och började gå för att se slutet av tråden. En liten stund senare såg jag en ljusfläck. Kommer tråden att leda mig till ljuset? Jag fortsatte följa trådens riktning. Ljusfläckar ökade lite och mörkret började blekna. En persons hägring dyker upp i slutet av ljuset. Jag är inte ensam här. Jag skyndade mig för att kunna fly från mörkret som skrämmer mig mer än något annat, försöker se personens ansikte. Jag tog det sista steget mot ljuset och mörkret försvann helt. I slutet på tråden, stod personen och håller tråden. Jag försökte se hans anletsdrag. Jag kände mig trygg, men dragen som jag såg var kalla och svaga. Den andra personen höjde sin hand och klippte av tråden med handen och han försvann. Plötsligt krympte tråden, slingrade sig runt mig och blev kvävande. Jag kan varken tala eller andas, mörkret är tillbaka.

Jag öppnade ögonen och flämtade så hårt att jag trodde att syret i rummet inte mättade mina lungor. Jag svettades trots det kalla vädret, kollade platsen, det vita taket, de beigea väggarna, min säng. Jag är i mitt rum. "Den där störande drömmen igen!" jag tog ett klunkvatten och började komma ihåg drömmens detaljer. Den upprepades fyra gånger. Jag såg äntligen personens ansikte tydligt. Men varför såg han blekt ut? Tankar och frågor började tränga in i mitt huvud. Klockan var sex på morgonen, men jag hade redan vaknat ändå.

Jag parkerade bilen och tog nycklarna, på väg mot den höga byggnaden framför mig. Qaid Silk Factory. Den största sidenfabriken i regionen, en stor ära och en svår uppgift som jag ärvt av min far. Att sköta fabriken efter min fars död var lite svårt, men nu går allt perfekt. Jag tror inte att jag skulle ha drivit företaget fullt ut, om det inte varit för Ahmeds hjälp och hans ställning vid min sida. Ahmed! Mina steg började sakta ner efter att jag nämnde hans namn. Jag ändrade riktning tillbaka till bilen. Jag tog luren och berättade att jag ska komma efter lunch idag.

Jag satt på madrassen på golvet. Rökelse fyller platsen, och ljuset är svaga. En kvinna i fyrtioårsåldern sitter framför mig och väntar på att jag ska berätta min dröm för henne. Tolkningen av drömmar är något som jag inte trodde på, men drömmen upprepades fyra gånger och jag tror inte att detta är en slump. Jag vill veta hemligheten bakom det.

Jag gick ut ur det lilla huset i utkanten av staden och stängde dörren efter mig. Förvirring och misstro kan ses i mitt ansikte. Jag satte mig i bilen och begav mig tillbaka till staden.

Jag satt på stolen i mitt kontor, tittade genom glasväggarna mot kontoret bredvid mitt kontor, där Ahmed sitter. Stolen är tom och Ahmed har ännu inte kommit. Jag stirrade på stolen och min hjärna var i en annan värld. Min hjärna var hos drömtolkaren som tolkade min dröm åt mig i morse. Hennes ord ekar i min hjärna. "att klippa av trådar i en dröm indikerar enligt tolkning av drömmar ett avbrott i en relation eller i en kommunikation. Om tråden klipps avsiktligt, indikerar detta förräderi och svek som utförs av personen som skar tråden" sedan fortsatte hon, "trådarna som virar runt dig och kväver dig betyder problem, hjärtesorg och ånger som fyller ditt hjärta och kväver dig". Jag satte tyst i fem minuter för förstå vad hon sade och väntade på att hon skulle ändra sina ord, men det gjorde hon inte. Jag höll inte alls med henne, för den personen som jag såg i min dröm är den enda som jag litar på. Han är min vän som hjälpte mig att bygga om företaget och stötte mig i flera år. Jag kan misstänka vem som helst, men inte Ahmed. Jag minns fortfarande drömtolkarens ord som hon sade i slutet

“svek kommer ofta från närmsta personen, har du inte hört ordspråket som säger, akta dig för din fiende en gång och för din vän tusen gånger?!”

Mina tankar avbröts när jag såg Ahmed dra sin stol och sätta sig. Han kom försent. Det var inte första gången. I ett oavsiktligt ögonblick gick jag ut och ställde mig framför Ahmed. “Två timmer försent. Du kom försent 2 veckor i rad. Din lön kommer att gå ner denna månad. Att du är min vän, betyder inte att du kan komma när du vill. Det här är en arbetsplats”, sade jag och gick tillbaka till mitt bord. Jag satt i 2 minuter för att förstå vad jag hade gjort. Alla på kontoret tittade förvånat på mig. Varför och hur gick jag dit? Varför uttalade jag dessa dumma ord?

Jag gick in i huset och tände ljuset. Dagen var jobbig och stressig. Jag minns orden som jag sa till Ahmed. Omständigheterna tvingar honom att komma försent ibland. Hans mamma som han tar till sjukhuset tre gånger i veckan för dialys är skäl för honom att komma försent. Jag var grym. Mina tankar avbröts av en knackning på dörren. Jag öppnade dörren och det var Ahmed. Han har två påsar, gick in och sade: “jag har bjudit mig själv på middag idag, eftersom du inte vill bjuda mig”. Han fortsatte att prata medan han gjorde i ordning middagsbordet. Jag kände mig mer ångerfull. “varför står du där? Kom! Annars sover du utan middag idag, för jag ska äta allt här”. Jag satt vid bordet, öppnade munnen för att be om ursäkt för vad jag gjorde inför alla, men han avbröt mig och sa: ”jag blev lite förvånad över vad du sade, eftersom du vet varför kom jag försent, men jag är säker att det finns något som stör dig, annars hade du inte uttalat dessa ord. Jag kommer inte att tvinga dig att säga något men om du vill prata vet du att jag kommer att lyssna noga”. Vad ska jag säga till honom? Att en dröm fick mig att tvivla på honom! Jag måste hålla det hemligt. Det var en dum idé från början att gå till en drömtolkare. Jag log åt honom och vi började äta. Vi pratade mycket och kvällen var full av skratt och gamla minnen. Den var den sista kvällen som vi tillbringade tillsammans!

2 veckor senare

Söndag, klockan 2 på natten. Min telefon fortsätter att ringa. Jag lyfte upp den med halvt slutna ögon. Samtalet fick mig att springa ur sängen. Jag satte mig på bilen och körde på väg till vårt sidenlager.

Utanför staden ligger mina silkesodlingar och bredvid de finns lagern av siden som utvinns ur silkesmaskar. Väggarerna i träförråden brändes. Sidentrådarna blev aska. Hundratals mullbärsträd brändes. Många förluster. Mitt hjärttårarna faller nästan. Jag såg Ahmed pratar med vakten. Jag började skrika hysteriskt och säga hur gick det till? Alla ansikten vände sig mot mig, Ahmed sprang mot mig och lugnade mig, men jag slutade inte fråga. Sedan kom jag ihåg en viktig sak: Den sista personen som kom till platsen för att transportera sidentrådarna till fabriken var Ahmed. "Jag kommer att fråga för sista gången, hur gick det till?" Jag såg vakterna titta på Ahmed. Som om alla bevis säger att det var han som gjorde det.

Klockan är 5 på morgonen. Jag gick in i huset och tårarna började falla. Drömtolkaren hade rätt! Drömmar varnade mig. Den vännen förrådde mig till slut. "Varför gjorde han så?" Kunde han inte vara mer försiktig, eller gjorde han det med flit! Han verkade inte ens upprörd över vad han hade gjort. Han satte stearinljuset bredvid väggarna! Hur kunde han vara så hänsynslös. Det är avsiktligt. Jag slog honom, men det släckte inte elden av ilska som brann inom mig. "Jag vill inte se ditt ansikte, annars dödar jag dig." Det var de sista orden jag sa till honom innan han lämnade platsen.

En månad har gått sedan olyckan, fabriken led stora förluster. Jag sitter på mitt kontor och tittar genom glasväggen, där Ahmed sitter. Han fick sparken efter olyckan och jag har inte sett

hans ansikte sedan den dagen. Hat fyller mitt hjärta mot honom. Mina tankar avbröts av en knackning på dörren. Flera anställda kom in på mitt kontor. Det var nytt och lite suspekt. "Vad har hänt?" sa jag och tittade på dem.

"Vi beklagar förlusten". De sa den här frasen som fick mitt hjärta att stanna. Frasen som betyder i vårt samhälle att någon har gått och inte kommer tillbaka. "Vem?" sa jag med darrande röst. Jag fick en chock som fick hela min kropp att rysa. "Ahmed råkade ut för en olycka och dog direkt efter att han fördes till sjukhuset i går kväll." En del av personalen började gråta och jag kunde inte hålla tillbaka tårarna. Jag väntade på att de skulle säga att det var ett skämt, men situationen var allvarligare än någon annan gång. Han är verkligen borta och kommer aldrig tillbaka.

De tre första dagarna var fula av sorg och chock. Ahmed var en bra person med alla, vilket fick alla att sörja hans död. Jag utförde begravningen med hans mamma. Trots att han förrådde mig, vred mitt hjärta av sorg över hans död.

Jag kom in i rummet och det var många män som enligt traditionen kom för att trösta. En man som såg bekant ut kom in i rummet. Han tröstade mig och satte sig bredvid mig. Vi var tysta i några minuter, sedan sa jag: "Arbetar du som vakt för vårt sidenaffären?" Mannen nickade på huvudet. Vi började prata om vakten och arbetet tills han sa något som chockade mig: "Vi visste inte att det var något problem med elen. Vi trodde att elen skulle slås av och det skulle komma efter ett stånd, så jag tände ljusen. Men när vi gick hem bröt en elektrisk kortslutning ut och bränderna började". "Var det du som tände stearinljusen?" frågade jag honom. "ja". Han svarade och fortsatte: "Det är bra att en av invånarna i byn såg röken och kallade på brandbilarna." Jag hörde inte vad han sa efter det. Jag lät honom prata och sprang ut ur huset. Jag ville gömma mig var som helst borta från folks ögon och gråta. Jag grät tills jag kände att mina tårar torkade. Varför sa Ahmed att det är han som tände ljus bredvid väggarna. Var han rädd att jag skulle bli arg på arbetarna? Han trodde att bränderna var orsakade av ljusen. Tvivel fyllde mitt hjärta efter att jag hörde tolkningen av de där dum dröm. Är inte den sanna tolkningen av drömmen att jag kommer att förlora min vän och leva i ånger och sorg efter hans död. Mitt hjärta vred av smärta och sorg.

Hans ord ekade i mitt sinne: "Om du vill prata, var säker på att jag alltid kommer att lyssna noga på dig."

Jag önskar att tiden kan gå tillbaka, Ahmed.

Wala Jamal